

Arrest

nr. 185 408 van 13 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. BOURGEOIS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u geboren in Domjë, Tirana, waar u vervolgens tot aan uw huwelijk in het ouderlijk huis woonde. In de loop van 2008 leerde u op café in Tirana een zekere F. Z. (...) kennen. Jullie werden vrienden, bleven dit gedurende enkele maanden en begonnen dan een relatie. Op 7 oktober 2008 trad u met F. (...) in het huwelijk, waarna u verhuisde naar het ouderlijk huis van uw echtgenoot in Fier. Al snel begon F. (...) zich echter zéér slecht te gedragen tegenover u: hij dronk heel veel, was vaak jaloers, en beledigde u regelmatig in het bijzijn van andere mensen. Naast verbaal agressief gedrag sloeg hij u ook gedurende de periode dat u met hem was drie à vier keer, waarvan tweemaal in het openbaar toen jullie in een café een koffie aan het drinken waren.

F. (...) waarschuwde u ook om geen klacht te gaan neerleggen, en verklaarde dat zijn vrienden in zo'n geval wel wraak zouden nemen op u. U bleef gedurende een jaar met F. (...) getrouwd maar besloot toen om toch de echtscheiding aan te vragen. Op 25 november 2009 werd door de rechtbank in Fier jullie echtscheiding uitgesproken, waarna u terug introk in uw ouderlijk huis in Domjë. In de daaropvolgende periode bleef F. (...) u aanvankelijk lastigvallen en contact met u opnemen, ondanks het feit dat u regelmatig van gsmnummer veranderde. Daarna veranderde zijn gedrag en de laatste zes maanden belde hij u vaak op om u te versieren, om sorry te zeggen voor wat er was gebeurd en om aan te geven dat hij veranderd was en spijt had. Gaandeweg geraakte u overtuigd en begon u te geloven dat hij effectief veranderd was. Tegen de zin van uw ouders begon u daarom in augustus 2015 opnieuw een relatie met F. Z. (...), ditmaal echter zonder bij hem in te trekken. De eerste maand ging alles goed maar daarna merkte u al snel dat F. (...) helemaal niet veranderd was, maar zich integendeel nog slechter gedroeg dan voorheen. Hij verklaarde opnieuw een relatie met u te zijn begonnen uit wraak, om er op die manier zeker van te zijn dat u geen relatie zou beginnen met iemand anders. F. (...) sloeg u nu regelmatig, en duwde u zelfs éénmaal van de trap in een bar. In januari 2016 bracht u een bezoek aan uw tante S. D. (...) in België. Na uw terugkeer in Albanië gedroeg F. (...) zéér agressief en zei hij dat u naar België was gekomen om een andere man te vinden. U had er genoeg van en wilde niet meer met hem verder. Op de dag van uw verjaardag, namelijk op 18 maart 2016, brak u daarom telefonisch de relatie met hem af. F. (...) ging hier niet mee akkoord, belde u op en begon u te bedreigen. Hij verklaarde niet van plan te zijn om u te vermoorden maar wel om u te verminken zodat u niet langer het huis zou kunnen verlaten en geen nieuw leven zou kunnen opbouwen met iemand anders. In de periode nadien viel hij u constant lastig, en bedreigde hij u regelmatig telefonisch of via berichten. Uit angst besloot u daarom om te stoppen met werken en de hele tijd binnenshuis te blijven. Uw vader en moeder waren erg bezorgd en spraken over uw problemen met uw tante S. D. (...). Uw tante stelde vervolgens voor dat u naar België kwam om op die manier uw problemen in Albanië te ontvluchten. Op 31 mei 2016 verliet u daarom Albanië per vliegtuig en reisde u via een tussenstop in Belgrado naar Brussel, waar u dezelfde dag nog aankwam. Op 8 juni 2016 vroeg u vervolgens bij de Belgische autoriteiten asiel aan. U vreest bij terugkeer naar Albanië problemen met uw ex-man F. Z. (...) en/of zijn vrienden. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw paspoort, uw Albanese identiteitskaart, uw rijbewijs en het echtscheidingsvonnis met betrekking tot het huwelijk tussen uzelf en F. Z. (...), neer.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Er dient immers te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uw land van herkomst, Albanië, te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande de vaststelling dat u reeds sinds lange tijd problemen kent met F. Z. (...) – uw huwelijk en daaropvolgende scheiding met hem dateren immers van de periode 2008-2009 – u pas eind mei 2016 Albanië verliet om in België asiel aan te vragen (CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit uw verklaringen en de stempels in uw paspoort dat u reeds verschillende malen over de gelegenheid beschikte om in een vroeger stadium asiel aan te vragen. Zo verklaarde u zowel in mei 2012, in juli – augustus 2013 en in januari 2016 telkens gedurende één week à tien dagen in België te zijn geweest om uw tante S. D. (...) en uw nichtjes te bezoeken (CGVS, p. 8). U gaf aan op geen enkel moment asiel te hebben aangevraagd in België, en dit omdat u toen met vakantie was en enkel uw familieleden kwam bezoeken (CGVS, p. 8-9). Daarnaast bent u in mei 2015 ook gedurende een week op familiebezoek bij uw oom in Italië geweest, waar u opnieuw nalië om asiel aan te vragen (CGVS, p. 11). Het feit dat u herhaaldelijk nalië om zowel in België als in Italië in een vroegere fase een asielaanvraag in te dienen, roept de nodige twijfels op met betrekking tot de ernst van de door u beweerde vrees. Immers, van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Gevraagd naar waarom u niet vroeger asiel had aangevraagd in België of Italië, verklaarde u dat het vooral de laatste tijd erg slecht ging tussen u en uw ex-man, en dat het uw tante was die u aanraade om toch naar België te komen (CGVS, p. 11). Een dergelijke uitleg is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich er bewust van weerhouden heeft om bij de eerste mogelijkheid die zich aandienende onmiddellijk asiel aan te vragen. Het feit dat u na uw familiebezoeken steevast naar Albanië terugkeerde, is tevens een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Alles samengenomen vormen deze vaststellingen op zich reeds een duidelijke indicatie van de twijfelachtige ernst en/of de gebrekkige geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees.

Voorts verklaarde u bij terugkeer naar Albanië nieuwe problemen te vrezen met uw ex-echtgenoot F. Z. (...) en/of zijn vrienden. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met F. Z. (...) en/of zijn vrienden geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u noch omwille van de fysieke mishandelingen die u zou hebben ondergaan in de handen van F. Z. (...), noch omwille van de verbale agressie en dreigementen ten opzichte van u, klacht heeft ingediend bij de autoriteiten in Albanië (CGVS, p. 19). Nadat u de (nieuwe) relatie met hem had afgebroken op 18 maart 2016 en hij bedreigingen uitte aan uw adres – waarbij hij zelfs aangaf u te zullen verminken zodat u het huis niet meer zou kunnen verlaten – besloot u wederom om geen klacht te gaan neerleggen bij de politie. Gevraagd waarom u geen klacht ging indienen, gaf u aan ‘uit angst’ te handelen (CGVS, p. 19 en 22). U verklaarde daarenboven dat F. (...) u had gewaarschuwd om zoiets niet te doen en dat hij meermaals tegen u had gezegd dat zijn vrienden – in het geval dat u klacht zou gaan neerleggen – wel wraak zouden nemen (CGVS, p. 19). Dit zijn echter geen afdoende verklaringen voor uw nalaten ter zake. Het is namelijk precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. In dit verband kan verder worden opgemerkt dat u zelf nooit problemen hebt gekend met de Albanese autoriteiten. U verklaarde ook nooit problemen te hebben gehad met de politie in Albanië, nooit te zijn aangeklaagd of te moeten verschijnen voor de rechtbank in Albanië, en nooit andere interpersoonlijke problemen te hebben gehad met burgers in Albanië, met de uitzondering van uw ex-echtgenoot (CGVS, p. 10-11). Bovendien toont het door u neergelegde echtscheidingsvonnis aan dat de Albanese autoriteiten wel degelijk de nodige stappen ondernamen om uw rechten te vrijwaren in het kader van uw echtelijke problemen met F. Z. (...). Daarnaast kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat u en uw familie wel degelijk toegang hadden tot en een beroep konden doen op de nodige rechtsbijstand. Zo had u immers een advocaat genaamd ‘Z. Q. (...)’ aangesteld ter regeling van uw echtscheiding met F. (...) (CGVS, p. 24). Gevraagd naar waarom u hem niet had ingeschakeld om hulp te vragen tegen de bedreigingen die u kreeg van F. (...), verklaarde u opnieuw zoiets uit angst niet aangedurfd te hebben (CGVS, p. 24-25). Het feit dat deze ‘Z. Q. (...)’ – de nonkel van uw moeder – als advocaat actief was en dat uw nonkel langs vaderkant – een zekere ‘L. D. (...)’ – daarenboven als politieagent actief was, versterkt de vaststelling dat u wel degelijk over de mogelijkheid beschikte om een beroep te doen op rechtsbijstand ter ondersteuning van uw pogingen om hulp en/of bescherming te verkrijgen bij de in Albanië aanwezige autoriteiten, indien nodig (CGVS, p. 10 en 24). Uw vrees voor mogelijke wraakacties vanwege F. (...)’ vrienden in het geval u klacht zou gaan neerleggen is bovendien een loutere assumptie uwentwege: naast het feit dat u zelfs de namen van die vrienden niet kende, gaf u aan dat het steeds F. (...) zelf was die u op een dergelijke manier had gewaarschuwd en dat zijn vrienden u nooit rechtstreeks en op concrete wijze bedreigd hadden (CGVS, p. 22-23 en 25). Hierbij aansluitend kan nog worden toegevoegd dat, uit deze informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Bovendien blijkt uit de informatie verder dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld, waarin op wetgevend vlak enkele positieve ontwikkelingen werden vastgesteld. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en werden in de steden aparte politie-eenheden voor huiselijk geweld opgericht. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde een strategie voor de

periode 2011-2015 om het huiselijk geweld drastisch te verminderen. Dat voornoemde maatregelen effect hebben blijkt uit het feit dat tegenover 2011 het aantal gearresteerden voor huiselijk geweld in 2012 verdubbelde en dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. De toenemende aandacht sinds 2005 in Albanië voor de problematiek van huiselijk geweld blijkt niet alleen duidelijk uit het toenemende aantal organisaties actief rond deze problematiek maar ook uit de stijgende aandacht van de media voor gevallen van familiegeweld en de toenemende internationale aandacht en druk. Hieruit blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem, huiselijk geweld binnen de maatschappelijke context niet langer als een louter private aangelegenheid wordt aanzien. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen gewijzigd werd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de partner / echtgenoot van het slachtoffer. Zo kunnen straffen oplopen tot een levenslange gevangenisstraf. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat het zich beroepen op internationale bescherming voor u de enige overgebleven mogelijkheid was voor de door u beweerde problemen met F. Z. (...) en/of zijn vrienden. Bijgevolg toonde u niet aan dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens meent zij dat er sprake is van een klaarblijkelijke beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Waar verzoekende partij opwerpt dat verwerende partij *“zich ertoe beperkt”* te zeggen dat de elementen die door haar in haar asielaanvraag werden aangehaald *“niet binnen het toepassingskader van de Vreemdelingenconventie d.d. 1951 horen”*, wijst de Raad erop dat dit betoog feitelijke grondslag mist daar nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de door haar aangehaalde problemen niet ressorteren onder een van de vijf criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en de bestreden beslissing op tal van andere onderbouwde motieven is gesteund.

Ook het verweer van verzoekende partij dat *“een constante jurisprudentie het eist dat de afwezigheid van een door de asielzoeker voorgelegd bewijs niet tot de weigering van haar aanvraag kan leiden”* mist feitelijke grondslag nu onderhavige asielaanvraag niet wordt afgewezen op basis van de afwezigheid van bewijs.

Betreffende de theoretische uiteenzettingen van verzoekende partij over de dader en de redenen van vervolging, over de sociale groep, over de afwezigheid van bewijs en over de impact van tegenstrijdigheden bemerkt de Raad dat theoretische beschouwingen geen concrete weerlegging inhouden van de specifieke motieven waarop verwerende partij haar beslissing steunt.

Waar verzoekende partij ten slotte nog stelt dat verwerende partij niet tot een ernstig en relevant onderzoek van de feiten van de zaak is overgegaan, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij niet concretiseert welke gegevens verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken en op welke wijze dit onderzoek mogelijks tot een andere beslissing had kunnen leiden. Verder blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat alle door verzoekende partij aangereikte elementen door verwerende partij in overweging werden genomen en zij een diepgaand onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijke bescherming door de Albanese autoriteiten in het algemeen en in het bijzonder met betrekking tot huiselijk geweld.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de uitgebreide motivering van verwerende partij, in het bijzonder met betrekking tot haar houding geen eerdere asielaanvraag te hebben ingediend en steeds vanuit het buitenland naar Albanië te zijn teruggekeerd, tot het nalaten een beroep te doen op de bescherming van de eigen autoriteiten, tot de persoonlijke mogelijkheid hierop ook effectief een beroep te doen en tot de vaststelling op basis van informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Albanese autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen en de desbetreffende gewijzigde situatie naar de benadering van daden van huiselijk geweld, *in concreto* ongemoeid laat waardoor deze dan ook onverminderd overeind blijft.

2.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar problemen met haar ex-echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming.

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT